

EL PARLAMENT DEL CAPITOST CARLÍ

De la novel·la inèdita «La rondalla de la vella comtessa».

—No deu ésser-ho pas tant com us penseu, en quan, sense caldre, us poso condicions per assolir l'amor vostra. Per ventura aquells que per l'ideal hem jaquit la llar, i la taula ben parada i el llit tou, i portem la pell cremada per la roentor del sol i el fum de la pòlvora, i tenim les oïdes amatents al primer toc de la corneta i la campana, i ens ajacem sota el cel ras, i, com les llebres, dormim amb un ull obert, no podem copsar el gaudi que ens promet el cos molsut d'una fembra?... Ens ha fet tant mal el vostre espòs, que prou es mereix que el pagui amb el tresor preat de la seva sang blava. Bé faig prou en mostrar-vos-el viu encara, puix volia afusellar-lo sota mateix del pi de Bofarull, on l'hem agafat. Voldrieu, tal vegada, rescatar-lo mitjançant unes unces?... El palmell de la meva mà dreta, no s'ha obert mai per a recollir or; per a saludar una dama o guiar els meus a la victòria, sí. Val més que un munt d'or el vostre marit. *Com veieu no li regateixo pas l'elogi.* En tractar-se de l'enemic que val, els meus llavis saben fer també justícia com els trabucs dels meus soldats. I si vós l'ameu tant com heu manifestat, heu de comprar-me'l a un preu més alt. Què en faria jo del vostre comtat?... Tot bon capitost, ço de vàlua que de l'enemic arrabassa, deu repartir-s'ho amb els seus. Un de més ample que el vostre, circumdat per dotze viles blanques, me'n té promès Don Carles, en quan sigui Rei d'Espanya; en quan no romanguí viu ni un sol isabelí, i dalt d'un pal, el cos escapçat de la filla del traidor Ferran dansi un minuet gentil. També soc jo

—àdhuc que malament m'estigui dir-ho—, respectat dintre el meu bàndol; i si porto tantes medalles damunt del pit, és per què cada una tapa el forat d'una bala. Jo també tenia una esposa com vós i va morir desfeta a trossos per la luxúria dels vostres. Tenia una filla, bella com el sol, i va arrabassar-me-la un tinent lliberal, embriac i fatxenda, que més que conquerir el reialme per a son rei, cobejava el vi dels nostres cellers pairals i gaudir de bones mices. I suara vós m'heu demanat una mica de pietat, en quan tinc el pit esquinçat per la dolor, la qual és més punyenta que el mal que em feren les bales en ferir-me? No, comtessa! També suplicava, com vós, la meva esposa en esgarrapar le seves carns d'ivori, les ungles llargues de la vostra soldadesca; també plorava la meva filla caragolant-sé d'engoixa en la grupa del cavall negre d'aquell lladre... No, comtessa! Malaïda sigui tota la raça vostra; i que les antorxes triomfals dels meus soldats calin foc per tots els quatre costats a aquesta ciutat altívola que té el campanar més alt que cap altra i que ses campanes toquin a morts, fins que, com un gegant vençut, s'enfonzi en mig de la foguera immensa i que les flames s'arrossequin lla d'enllà i arborin aqueixes vinyes i garrofers amples a l'ombra dels quals, traidors i assassins! ens sotgen els vostres.

I atansant-se a la balustrada udula :

—Soldats! quan el gall torni a cantar, sense parar ment si el cel és fosc o clar, porteu el comte de Masferrer i feu-lo pujar a la terrassa. Si es resisteix burxeu-lo amb la punxa de les baionetes. Vull que el plom dels fusells li encengui el cap tantost s'apagui el darrer estel.

A. FUSTER VALLDEPERAS